

סמל

איתי דינר (ז"ל)

בן וילמה וחיים

נפל ביום ט' בניסן תשנ"ה (9.04.1995)
בן 19 בנופלן

חסיבת גבעתי

מקום מנוחתו

בית העלמין הצבאי ראשון לציון

ב-ו' בשבט תשל"ו 8.1.1976 בשעה 12:40 בצהריים,

נולד ילד יפהפה ושמו איתי,

בן בכור להוריו וילמה וחיים דינר.

איתי קיבל את שמו על שם אחד מגיבורי דוד ("איתי בן ריבי מגבעת

בני בנימין" דה"א יא 31).

בתור ילד, איתי היה ילד מאוד פעיל וזריז,

כבר בגיל תשעה חודשים התחיל ללכת !

PAGE	TITLE	DATE
	פרשת "ק"ו"	

PAGE	TITLE	DATE
	שמיני: את ציצית	
	עולות: ארבעת חמשה"ב (8.1.76)	
	בבית"ה חג-השואה	
	מטקלי: 3950 ק"ג	
	שעה: 12.40	
	אני שר: ח' והוצא חלל 3 האוכל"ב	
	שם אלה: חיי"פ	
	שם אלה: אוכליה	
	הברית: אולגה "אסתר" ח"א	
	(15.1.76)	
	הפסוק: בקור של הסבתא ברה"ש	
	(4.2.76)	
	התחלת עשרת הצי 6 חצלים	
	הציור " 4 חצלים	
	התחלת עשרת 2 91 חצלים	
	8	

**בילדותו, אמו וילמה הקפידה כל שנה לחפש אותו בתחפושות
מושקעות ויפהפיות.**

איתי למד בביה"ס ממלכתי דתי "סיני" בראשון לציון, איתי היה לתלמיד מצטיין,
המורות מאוד אהבו אותו והעריכו אותו ובאותה מידה רכש איתי אל מורותיו כבוד
רב, וציפה ממורותיו ליחס שווה בין כל התלמידים.
איתי היה ילד פעיל בכל התחומים: בוועדות השונות, בביה"ס תמיד נטל חלק,
בחידונים השונים שנערכו על נושאי דינים והלכות וגם זכה לכינוי "הדייקן
המתמיד".

איתי היה ילד מאוד דייקן ומסודר, כל דבר אצלו היה במקום.

היה תמיד מוקף בילדים כולם אהבו אותו.

הוא היה מן מנהיג טבעי שכזה שגרר אחריו את כל החבורה.

ילד בריא, יפה תואר וחכם.

שקדן, עצמאי וסוחף אחריו למעשים טובים.

הוריו היו חשובים לו מאוד ולכן רכש להם כבוד רב.

ספורטאי נהדר, והעיקר יהודי טוב, ילד שאהב כל הזמן לעבוד על מידותיו,

לבדוק ולבחון אותם ותמיד לשפר, להשתפר.

אהבת חייו של איתי הייתה המוזיקה. כל דבר שעשה או כל שעה (כמעט)
בחיו היו מלווים במוזיקת רקע. כשהכין שיעורים , למד למבחנים או
לחילופין כששיחק כדורסל עם חבריו בחדר, הטיף היה פתוח בקולי קולות
ואם לפעמים אמו העירה לו שאי אפשר להתרכז עם כ"כ הרבה רעש, אז
היה עונה לה: "כך אני אוהב ! "

בנוסף איתי היה בקבוצת שחייה, הוא נהנה לשחות מאוד ואפילו סחף
אחריו את כל חבריו , הוא השתתף בתחרויות, והשחייה גרמה לו הנאה
רבה.

נוסף על כך איתי אהב לשחק בכדורסל ואהד את קבוצות הכדורסל
השונות.

בבר המצווה של איתי , הוא למד את פרשת השבוע שלו וקרא בפני

כולם ואביו הנרגש לצידו. כל מי שרצה שיהיה שמה היה !

קטעים מתוך הברכות שאיחלו לו אימו ואביו :

"שתמשיך כל חיך להיות בן מסור, חביב וחמוד. שתצליח בכל דרך

וה' ינחה אותך בכל מעשיך ושתמשיך להסב לנו נחת כמו עכשיו."

איתי היה פעיל בתנועת הנוער " בני עקיבא", ששם יחד עם

חבריו, הם יצאו לטיולים ומחנות, שוחחו אחד עם השני,

צחקו כייפו ועשו פעילויות שונות. גם שם איתי היה בולט

בתכונותיו והיה אהוד ואהוב על כולם !

איתי דבק במסלול הדתי. את חטיבת הביניים עשה במכינה
שב"גבעת שמואל" ומשם עבר לתיכון הדתי "אמית גוש דן".

בבחינות הבגרות במגמה הפיזיקאלית השקיע איתי שעות רבות של
לימודים ואכן עבר אותן בהצלחה כשפניו לעתיד.

לפני גיוסו לצבא נסע איתי עם חבריו לטיול בן שבוע ליוון כדי לטעום

קצת מהחופש, לפני הצבא. הוא נשא איתו תמונה עם כל חבריו

בצבא בתיק, ולכל מקום שהלך, דבר המדגיש על אהבתו לחבריו, ועל

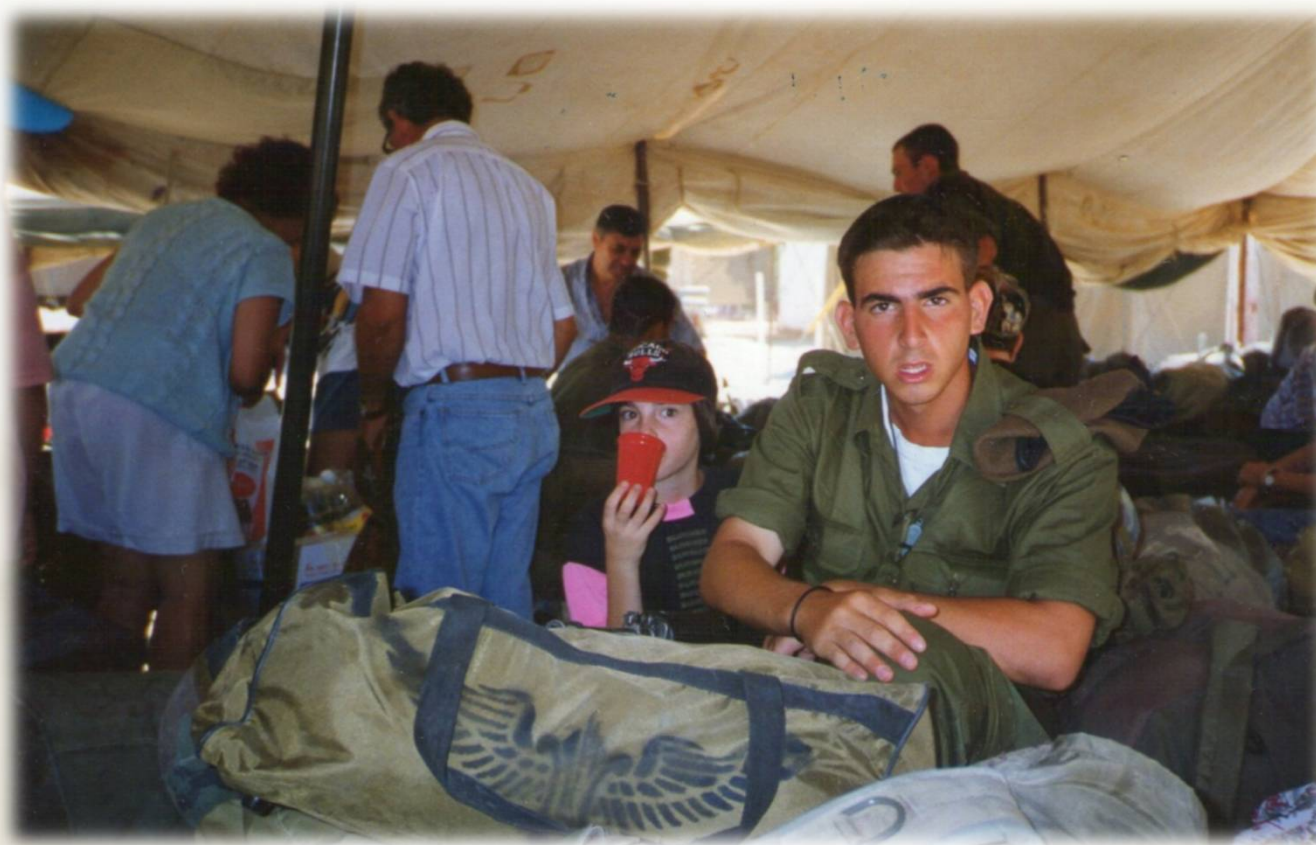
נאמנותו !

איתי התגייס לצה"ל ב-31.7.1994 לחטיבת "גבעתי" מבחירתו

האישית מלא תקווה וגאווה, הגיע לגדוד "שקד".

תוך שבועות מעטים הפך מנער לגבר רציני, גאה במעשיו !

**"התחלנו את הטירונות, וכמפקד האישי שלו ראיתי שמדובר בחייל
רציני מאוד, שהתאקלם מאוד למסגרת, חייל שידע מה שהוא רוצה
מעצמו והיה בורג חשוב במחלקה. איתי היה חייל מורעל, שבתרגילים
קיבל תפקידי פיקוד (מפקד חוליה או סמ"כ) ואף פעם לא היה
מאכזב."**

(מפי דבריו של יואל מפקדו האישי)

"מי שחלם - גבעתי..."

איתי אהב להיות בחיק משפחתו , ורכש להם כבוד רב, הוא העניק
לכל אחד מהם אהבה אינסופית !!

" איתי היה אחד החיילים האינטליגנטים במחלקה. חייל שהפגין יכולת חשיבה ויכולת ביטוי גבוהים, חייל שתמיד היה מעורב ואכפת לו ממה שקורה, חייל שבאופן אישי נהניתי לשוחח עימו בשיחות אישיות, ונהניתי לשמוע את דבריו גם בשיחות מחלקתיות. איתי היה בחור לעניין, והפגין יכולת מקצועית גבוהה בתור חייל."

(מפיו של חברו ליאור ברטוב)

כמו בבית הספר כך גם בצבא היה איתי אהוד, שקדן, עצמאי וסוחף

אחריו למעשים טובים. גם כשהיה בצבא תמיד דאג לשלום חבריו.

תמיד כשאמו שלחה לו אוכל לצבא, הוא היה דואג לחלק בין כל

חבריו.

איתי רצה לתרום כמה שיותר בשנות שירותו ולהגיע לקצונה. הוא

עמד לצאת לקורס סמלים, אך תוכניותיו להתקדם במסלול הצבאי

נגדעו.

**ביום ט' בניסן תשנ"ה (9.4.1995) נפל איתי בעת מילוי תפקידו,
מהתפוצצות מכונית תופת, שנסעה סמוך לאוטובוס בו נסע, באיזור
כפר דרום. עמו נספו עוד שישה חיילים ואזרחית אחת ורבים נפצעו.
איתי הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בראשון לציון. בן
תשע עשרה היה בנופלו. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות - עינת
והילה. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.**

הנפילה

יום לפני הרגיש איתי שמשהו רע עומד לקרות לאחד מחבריו, ולכן

התקשר לכולם לבדוק שהכל בסדר, איתי לא חשב שמשהו רע עלול

לקרות לו, אלא כמו תמיד, דאג קודם לחבריו.

ב- 9.4.1995 אביו של איתי ליווה אותו לתחנת

האוטובוסים. שם לקח איתי אוטובוס לבסיס הצבאי שבו

שירת, ובדרך על שביל עפר צדדי, חצי קילומטר מ"כפר

דרום", ארבה לאוטובוס עמוס החיילים, מכונית

טרנספורטר נושאת לוחיות עזתיות, ובה נהג מחבל

מתאבד, ככל הנראה, חבר הג'יהאד האסלאמי, שידע

היטב את לוח הזמנים.

הטנדר נשא עשרות קילוגרמים של חומרי חבלה, מטעני

נפץ ומוקשים, שהיו מכוסים במיספוא לבהמות. בסביבות

השעה 12.00 בצהריים נשמע פיצוץ עז, התוצאה הייתה:

6 הרוגים, ו-35 פצועים. מכונית תופת זו קטעה את פתיל

חייו הקצרים, אך מלאי התוכן של איתי.

סמל איתי דינר

"הוא הרגיש שולשה דע יתרחש"

מאת קובי בלייך

"בערב שבת האחרון ישבנו יחד עם איתי בבית שלו והוא הרגיש שמשוה לא טוב עומד להתרחש", מספר אחד מחבריו של סמל איתי דינר. "הוא ממש הרגיש בחוש שישי שמשוה לא טוב עומד להתרחש. האוירה בחדר הייתה קשה אבל ניסינו שלא להתייחס לכך". סמל איתי דינר, בן 19, יליד ראשל"צ היה בנם הבכור של וילמה וחיים. לאיתי היו שתי אחיות צעירות ממנו, הילה ועינת. איתי נולד למשפחה דתית, התחנך בביה"ס היסודי הממלכתי דתי "סיני" בראשל"צ והמשיך את לימודיו בתיכון הדתי-טכנולוגי אמי"ת סמוך לאוניברסיטת בר-אילן. הוא היה חבר בולט בסניף בני עקיבא בעיר.

"איתי היה תמיד תלמיד ששאף למצוינות", מספרים חבריו, "הוא היה אחד היחידים שניתן היה לומר עליהם שהם מר שלמים. חבר טוב, אמן ובן נאמן להוריו". בדרכו, מספרים חבריו, הוא ראה את עצמו משרת אך ורק ביחידה קרבית והוא החל לפני שמונה חודשים מסלול חי"ר בהטיבת גבעתי. בקרוב היה אמור לצאת לקורס מ"כים.

אתמול בשעות הצהריים שהה אביו חיים בנתניה. מיד לאחר ששמע במהדורת החדשות בצהריים שארץ הפינוע הוא סיר פר שחש רע מאוד. אתמול סמוך לבית המשפחה נאספו חברים, מכרים וידידים וסיפרו בבכי עד כמה מיוחד איתי היה. ההלוויה תצא היום בשעה 11.00 מביתו ברחוב בית לחם 1, לבית העלמין הצבאי בראשל"צ.

קבלת הבשורה המרה מפי האם

"זה היה כמה ימים לפני פסח, ביום החופשי שלי וניקיתי לקראת סדר פסח.
בנותיי גם הן היו בחופש, ושמענו ברדיו שהיה פיגוע. אז לא היו פלאפונים,

ומרגע שהוא לא צלצל, זה התחיל **להציק לי** כי הוא היה ילד

מאוד אחראי !

שבוע לפני אירע פיגוע דריסה, ישר הוא צלצל אליי והתריע שהיה פיגוע

ושהוא בסדר. בגלל שהוא לא תקשר הפעם באיזושהי צורה כבר ידעתי

שמשהו לא טוב קרה.

בכל מיקרה קיווינו שאולי לא הייתה לו את האפשרות להתקשר.

ב- 14.20 בצהריים דפקו בדלת.

ראינו את הקצינים ומיד ידענו שאכן קרה הדבר הנורא מכל. באותם ימים

הופעל עליי לחץ שלא נגמר בנוסף לעיכול הבשורה הקשה מכל, הייתי

צריכה לתמרן בין כל הדברים.

היה לי קשה.

ההשלמה עם העובדה שהוא לא יחזור אליי הייתה המון זמן לאחר מכן,
בהתחלה השכל אמר שהוא כבר אינו אבל הלב אומר שהוא איתי כל הזמן,
גם כשהוא אינו הרגשתי את נוכחותו."

איתי שלי !

**אני יושבת וחושבת מה אני יכולה לכתוב כאן שאתה כבר לא יודע ?
לספר לך מה שמתרחש אצלנו ?**

**איך אנו מרגישים ? הרי את כל זה בוודאי אתה יודע ואתה מתבונן בנו
ממרום. אני גם לא רוצה שזה יהיה מכתב פרידה, כי הרי אנחנו לא ניפרד
לעולם ! אתה חי בתוכי כל עוד אני כאן אחרי 120, אני מקווה, אנו ניפגש
שם... ובינתיים... אני אמשיך להתגעגע, לקוות לחלום ולכאוב... כי
הגעגועים והכאב הזה לא חוזרים מחופשה ולא באים הביתה ממסע. זו
כמיהה למשהו שאין לו למעשה תקווה, אבל הלב מסרב
להשלים !**

אמשיך לחשוב עליך בכל דקה של היום, אמשיך להזיל דמעה כשאני עוברת
ליד חנות בגדים ורואה את כל הדברים "החתיכיים" שאהבת ושלעולם לא
אקנה לך עוד... אני אמשיך לחלום בשבילך את כל אותם דברים שיכולת
להגשים ולא הספקת, ולהתייעץ איתך במחשבות בכל הנושאים שנהגנו
לשוחח עליהם. ואולי הזמן לא יספיק בכדי להגיד לך שוב ושוב כמה
אוהבים אותך, כמה גאים בך וכמה אתה חסר !!

ואתה , מלאך שלי , תמשיך להתפלל בשבילנו, כי אנו חיים בזכותך, ובלעדי
הכוח שאתה נותן לנו משם, לא נוכל הלאה לחיות כאן בלעדיך.

אוהבת אותך תמיד - אמא.

...לכבוד

**הוצאו כמה וכמה ספרי זיכרונות המנציחים את איתי גם
בקרב חבריו, דבר המעיד על אהדתו בקרבם.**

כל שנה לקראת חג הפסח בסמוך לתאריך הנפילה, נערכת צעדת
השלושה בה צועדים 9 קילומטרים על מנת להנציח את זכרם של
הנופלים וביניהם איתי.

לזיכרו של איתי הוקם גן לילדים חולי סרטן.

לאחר מותו של איתי, הוצאו לאור המוני מכתבים מקרב משפחתו וחבריו,
דבר המנחם את המשפחה על אהבתם של מקורביו.

איתי,

יש כמה דברים שלא אשכח ממך
לא אשכח את הצחוק והחיוך שלך
לא אשכח את החיבה והאהדה שזכית מכולם.
לא אשכח את סרגל המתכת הקטן שקבוע היה בקלמר.
לא אשכח את כמות התרגילים (הגדולה בעולם)
שפתרנו בפיסיקה.
אך מעל הכל לא אשכח את יראתך, כבודך ומסירותך
להוריד שעשית הכל, אבל הכל למענם.
אזכר אותך לעד

אמיר אלון

הספד לחבר טוב

"איתי היה בחור מסוגר ורציני..." "איתי מעולם לא דיבר גבוה ולא השוויץ בעצמו. מעולם לא צעק ולא הרים את קולו, כל מילה אצלו היתה מדודה..." "הוא היה אחד שניתן לומר עליו שהוא מושלם, חבר טוב, אמין ובן נאמן להוריו".

העיתונים מלאים הספדים, הבית שלך הומה באנשים, כולם רק משבחים ומהללים, אבל את האמת המרה אנחנו לא מעכלים. ההלוויה נגמרת - אף אחד לא מוכן לעזוב. כולם רק רוצים להיות אתך עוד. אנשים מנסים לעכל מה קרה - אבל ליבם מקשה עליהם להבין כמה גדולה המכה. ימי השבעה עוברים. אנו - החברים. את ביתך מידי שבוע ממלאים. ככל שעוברים הימים - כך מתעכלים להם יותר הדברים - ואת חסרונו אנו יותר ויותר מרגישים.

איתי, היית הרוח החיה שבחבורה - חבר טוב, אמין, מוכשר וסימפטי - אחד שבאמת היה ניתן לומר עליו שהוא מושלם. אך ביום אכזר אחד הפכת לקרבן - ואנו - החברים הקרובים שלך נותרנו מיותמים כאילו נלקח מאתנו המנהיג שבחבורה "הדובדבן שבקצפת".

ככל שעוברים הימים וחולפים הלילות - גוברים הגעגועים וגדלות המחשבות - ואנו מתחילים לעכל כמה גדולה האבידה ואנושה המכה. לעולם לא נשכח את הימים היפים שהעברנו ביחד בימי ביה"ס היסודי, החטיבה והתיכון. היו אלו ימים שבהם פשוט עשינו חיים, עד הגיעו של היום האכזר, שממנו והלאה נותרנו רק עם המחשבות כי זה מה שנותר לנו לעשות. היה שלום את, חבר ולוחם.

איתי סלה לי

אני איני לובשת שחור, וגם לא בוכה. לא מתאבלת אבל תמיד אחשוב עליך. כשהלכת או התחוששה הזאת קרעה את ליבי, למחציות שוות, כמו במשחק. אבל המשחק שלך נגמר והגיע הזמן לשאת בתוצאות.

העולם חרב עלי אבל כבר קם, הכל כרגיל חוץ מהעדרך התמידי מהבית. החדר שנשאר - אותו חדר, השם שנשאר - אותו שם, הנער שנשאר אותו נער, אך הלב שממאן להאמין, לא נשאר אותו הלב. אך ככל שהשנים הולכות גם התחושה מתרחקת.

הגעגוע הדוקר הזה בלב, המציאות הזאת שאני לא אראה אותך לעולם, אבל תמיד! תקשיב טוב, תמיד! תודה הסמל, הגאווה, הסיבה לאהבה - שלי!

בליבי ההרגשה תישאר וגם אתה... לעולמים בליבי תזכר.

אוהבת יותר מתמיד

הילה דינר

מדברי המ"פ

שנה עברה מאותו יום ארור בו נרצחו חברינו ביד מרצח ששם קץ לחייהם של אנשים נפלאים.

לקח חברים והרס מספר לא קטן של משפחות. ואנחנו חברים לנשק ממשיכים לנשק, ממשיכים להתגעגע והרגשות האלה מלווים אותנו יום יום.

קודם כל חברינו שנהרגו בתמימות. שלא היתה להם הזדמנות להגן על עצמם וחייהם, ואם היתה אולי לא היינו פה היום.

ומאז התאספנו חברים לנשק שמאז כבר לא נמצאים יחד כדי להעלות זיכרונות. ולכבד את יקירנו איתי דינר ז"ל.

חייל מעולה שכל מפקד היה מבקש להתברך עם חיילים מסוגו, חברותי מקצועי ומעל הכל אינטליגנט.

איתי שתמיד דבר ראשון ובסופו של כל יום, של כל שיחה זה שסיכם, כשבא למשרד הייתי נרגע כי ידעתי שלא בא להתלונן אלא לדבר. יתרה מזאת חשבתי איך חייל בן חצי שנה בצבא בוחן מצבים בצורה בוגרת כ"כ לא כמו חייל אלא כמפקד.

היום שאני מכיר את המשפחה שלו אני מבין מאיפא צמח, לנו לא היה ספק שמדובר במוטנציאל לפיקוד.

איתי גם היה חבר. חבר במלוא מובן המילה ואולי הדוגמא הטובה ביותר שתיקו שהיה עמו באוטובוס היה מלא בציווד אישי וציווד של חבריו.

אנחנו החברים לנשק לא זקוקים לערב זה כדי לזכור את יקירנו. איתי, דמותו, רוחו הולכות בליבנו לכל מקום שבו אנחנו נהיה.

נמשיך להיות, נמשיך להתגעגע, נמשיך להעלות זיכרונות ונמשיך לכאוב. ולהורים היקרים - אנחנו תמיד נהיה אתכם.

הוקמו מספר מצבות לזכרו של איתי, אנשים יכולים להביט

ולהתבונן ואולי אפילו להזדהות עימם .

בכל שנה נפתחת קופת גמ"ח על שמו , ושמה תורמים למשפחות
נזקקות.

בעולם הזה היית לי אח ובעולם שם אתה מלאך, בליבי שירים
עצובים, מתנגנים כי אתה נבחרת ללכת בין כל הילדים. כולם עליך
בוכים ילדון כי אתה לא איתנו וזה נכון. את ריחך אני עדיין מריחה כי
פה אני עלייך בוכה. בצבא רצית רק קרבי, ובגלל הקרבי אתה לא
איתי. נשמתך תישאר תמיד טהורה, אבל אנחנו נשאר בלעדיך.

(מפי דברי אחותו הילה)

יש כוכבים שאורם מגיע ארצה רק כאשר הם אבדו ואינם.

יש אנשים שזיו זכרם מאיר, רק כשהם עצמם אינם יותר

בתוכנו. אורות אלה המבריקים בחשכת הליל, הם

המאירים לנו את הדרך...

בזאת המצגת : לירז סעדיה

חסיבת הביניים ע"ש יצחק רבין
קריית החינוך השש שנתית-
אמירים
ראשון לציון

**מתוך עבודתי למדתי להכיר את איתי בתור בן אדם מקסים, אישיותו
הכובשת על כל סובביו הרשימה אותי מאוד ! אני בטוחה שגם אם
הוא אינו בחיים הוא נמצא איתנו בכל שנייה ובכל דקה מפני שהוא
היה בן אדם שהכיל כל כך הרבה אנשים, כך שבלתי אפשרי לשכוח
בן אדם כזה טוב לב. למרות חייו הקצרים ומלאי התוכן הספיק איתי
להותיר את חותמו על חבריו, משפחתו וסביבתו. אני מקווה
שהצלחתי לתאר את מסכת חייו באופן מדויק וראוי לגיבור שכזה !
יהי זיכרו ברוך !**

זכרו ברוך יהי

Rachel